

Всички въ селото
Откара;
Тамъ дръннаха
Хлопотари,
Изскочиха
Млади, стари,
Да погледатъ
Мома мала
Колко рано
Е втасала,
Колко съ гергефъ е
Изшила
Съ треперушки,
Съ златна свила,
Да дарува
Мили дружки,

Стаи бѣли
Да накити
И постели
Съсъ шевици
Пѣстрошити . . .

Като огънь
Слънце пали
И припича;
Въ залисия
И рѣката
Спрѣ да тича!
Пусто село
Опустѣло
Таквозъ чудо
Не видѣло!

Димъ Бабевъ

ИЗЪ ЖИВОТА НА БѢЛАТА МЕЧКА

Едно отъ най-разпостраненитѣ животни въ севернитѣ страни е бѣлата мечка. Главната ѣ храна е тюлена и неговитѣ малки, които майсторски и хитро лови и примамва. Но когато настане страшна зима, тюленитѣ се скриватъ въ водата и презъ леда за малко време само подаватъ глави и веднага се скриватъ, тогава бѣлата мечка е за оплакване.

Тя неспирно ходи и се лута за храна, но никжде не намира. Лута се гладна изъ мъглата по снѣжнитѣ полета. Вѣявицитѣ ѣ засипватъ пѣтя, ледѣтъ пращи и се чупи отъ силния мразъ подъ краката ѣ. Често зинватъ пропасти и тя пада въ тѣхъ и загинва.

Въ такова страшно време мечката забравя всѣка опасностъ. Тя се доближава до корабитѣ, които подушва отдалечъ чрезъ остроото си обоняние. Отива тя къмъ тѣхъ за храна.

Докато стои корабѣтъ, тя постоянно се навърта около него. Мжно може да се скрие храна отъ нея. Тя изяжда всичко, каквото ѣ попадне: свѣщи, тютюнъ, кафе и даже сметъ.